

внимание на вѣтъра, който вѣе отъ западъ, и който става все по-осезателенъ, стои непоколебимо на своитѣ стари позиции. Последователенъ на своето минало, той е вѣренъ изразителъ на заветната руска политика. Отъ обнародванитѣ сега документи се види, че инструкцията за водение преговоритѣ е негово дѣло. Нѣще повече: нѣколко дни предъ историческия 19 февруарий отъ Петроградъ му телеграфирагъ, че по българския въпросъ той е свободенъ да прокара становището, което намѣри за най-подходяще. Явно става разколебаването на Външното Министерство предъ силния напоръ на западнитѣ сили. Но това обстоятелство, далечъ отъ да смуги Игнатиева, усилва у него настойчивостта не само да чертае, по свое усмотрение, границитѣ на България, но и да иска отъ Главната Квартира да бжде тя цѣла окупирана като войскитѣ заематъ Македония и управлението въ тази областъ се повѣри на бившия Солунски генераленъ консулъ Хитрово. Съ всичко това далечъ не се изчерпватъ залиситѣ, а след. и заслугитѣ на гр. Игнатиева. Въ добавѣкъ нему предстои да се бори и съ съседитѣ на Велика България. Специалния пратеникъ на князь Милана, полк. Лешанинъ, иска да се присѣдини къмъ Сърбия почтенъ дѣлъ отъ западна България. Отговаря му се, че такова възмездие кн. Миланъ не заслужава, 1-о, защото се яви на бойното поле късно, когато съпротивата на турцитѣ бѣше почти сломена и 2-о, защото исканитѣ области сж населени съ българи. Ако на частъ отъ западна България — Видинско — хвърлятъ и румънитѣ, и турския министъръ на външнитѣ работи Саваретъ паша е готовъ да ги удовлетвори. Трѣбваше енергическото *non possumus* на гр. Игнатиева, за да се осуети и това попълзновение. Въ тоя редъ на мисли заслужава да се отбелѣжи, че по сжщия начинъ биде отхвърлено и домогванието на румънитѣ да се проширятъ на югъ отъ границитѣ на Тулчанския Санджакъ дори до Силистра. Отъ гледище на всичко това ние, които величаемъ Санъ-Стефанска България като наша народна светиня, не трѣбва да забравяме, че въ сжщностъ Санъ-Стефанскиятъ договоръ е лично дѣло на гр. Игнатиева. Безъ него мирния договоръ можеше да добие съвсемъ другъ изгледъ.

Казахъ, че графъ Игнатиевъ остава вѣренъ на себе. И наистина по своитѣ граници Санъ-Стефанска България отговаря *grasso modo* на първообраза, чертанъ преди две години отъ самия него въ Цариградъ. Вѣрно е, че той намалява първообраза съ Нишко, въ което преди войната се чувствуваше сърбско влияние, и съ северна Добруджа, отстъпена срещу Бесарабия, повръщанието на която се считаше като „долгъ чести“ на Русия.